

ἔρωτα σ' ἓνα πανέπμορφο παλληγιάρι τοῦ χωριοῦ, ποῦ γίνεσαι λαϊκὸς ποιητής, μὰ παραμένει ἄγνωστος. Δέν ὑπογράφει τὸ ποίημά του, οὔτε κἂν τὸ γράφει, τὸ τραγουδάει μονάχα καὶ τὰ λόγια καὶ ὁ ἦχος σκορποῦν στὴν ἀτμόσφαιρα. Δροσερὸ τὸ ἄσμα μπαίνει στὶς καρδιές ὅλων τῶν νέων, ποῦ τὸ τραγουδοῦν καὶ ἔτσι ζωντανὸ καὶ δροσερὸ διατηρεῖται στὸ στόμα καὶ στὴν καρδιά τῆς κάθε γεννιάς, ποῦ τὸ παίρνει ἀπὸ τὴν προηγούμενη, γιὰ νὰ τὸ παραδόσῃ στὴν ἐπόμενη.

..... Λ Υ Ρ Α

Τῇ Δεσποινίῃς τὰ πρόβατα, τῆς Δεσποινίῃς τ' ἀρνόπα
τῇ Δεσποινίῃς ὁ κρίαρον, ὁ χρυσοκωδωνιάτες

Καὶ στὴν αὐλή τῆς τσοπάνισσας δροσερὸ τὸ πράσινο χορτάρι στρωμένο σάν βελουδένιο χαλί καὶ στὸ τζάκι τῆς ἡ πέττα μέ τὸ ἀγνὸ βούτηρο μοσχοβολάει.....

Χαρά στὸ παλληγιάρι ποῦ θά πάη νὰ κοιμηθῇ ἐκεῖ μέσ' στὴν αὐλή τῆς, ποῦ θά φάη ἀπὸ τὴν πέττα τῆς, ποῦ θά ἀξιωθῇ νὰ γίνῃ ὁ παντοτιμὸς σύντροφός τῆς.

Ἐπὶ Δεσποινίτσας τὴν αὐλιαν χλωρὸν χορτάρ' στρωμένον
ἔντσαν ἐπαρενύσταξεν, ὅς πάη ἐκεῖ κοιμᾶται

..... Λ Υ Ρ - Τ Ρ Α Γ

0.-

Καὶ τώρα ἓνα ἄλλο τραγούδι γιὰ τὸν τσοπάνη. Εἶναι νέο παλληγιάρι μέ νιάτα καὶ ὁμορφιά. Τὴν λεβεντιά του ἐγκωμιάζει ἡ ποντιακὴ μοῦσα.

Ὁ λαϊκὸς ποιητής ἐδῶ εἶναι μάλλον γυναῖκα, ποῦ ἐρωτεύθηκε τὸν τσοπάνη. Ἐπιένθς μένει πιστὸς κοντὰ στὸ ποίμνιό του, στὰ πρόβατά του. Ἐκεῖνη θέλει νὰ ρθῇ κοντὰ τῆς, νὰ ἀφήσῃ γιὰ λίγο τὰ πρόβατά του....

Τσπάνε μόντὸ γουοσμάς εἶσαι, νὰ σάν ποῦ ἔχς σε ἀντραν
ἄφς ἄτα κι' ἔλα μετ' ἐμέν, τὰ πρόβατα σ' 'κι χάνεαν

..... Λ Υ Ρ - Τ Ρ Α Γ

0.-

Σὰς μεταδίδομε τώρα τὸν μακρόσυρτο σκοπὸ τῆς Ματσούνας, τὸ ματσουκάτιον. - Τ' ὁμάλια ἡ τραγωδία.

..... Λ Υ Ρ Α

Θυμίζει ὁ ἦχος ὅλο τὸν Πόντο, τὴν ἱστορία του, εἶναι ἦχος ποῦ κρύβει καὶ καὶ μοῖρολόγ', εἶναι διαμαρτυρία στὴν σκληρὴ μοῖρα γιὰ τὸν ξεροζωμό. Εἶναι τραγούδι πονετικὸ καὶ ἐκφράζει καὶ καὶ τῆς ζωῆς. Εἶναι δημιούργημα τοῦ ματσουκαίου λαϊκοῦ ποιητῆ.

..... Λ Υ Ρ - Τ Ρ Α Γ

0.-

"Ὅπως ὑπάρχει στὴν ἐλλαδικὴ δημοτικὴ ποίηση τὸ τραγούδι γιὰ τὴν λαφί-

να, έτσι και στην ποντιακή δημοτική ποίηση υπάρχει παρόμοιο άσμα, με το ίδιο θέμα, όμως με όριστες ούσιώδεις διαφορές.

Στό ντόπιο έλλαδικό δημοτικό άσμα ή λαφίνα κλαίει για το έλαφι της. Στο ποντιακό το έλαφι θρηνεί, γιατί ο λύκος κατασπάραξε μια άγελίδα. Στο ντόπιο έλλαδικό το τραγούδι έχει κάποιο συμβολισμό, Στο ποντιακό προβάλλει το έλαφι σαν το πιο εύαισθητο ζώο, που καρδιά την λατινή παράδοση είναι το μόνο ζώο που κλαίει με δάκρυα.

Ο τσοπάνης αντιρρζει το άγρέλαφον, που κατεβαίνει από το άπέναντι βουνό. Δεν βόσκει το έλαφι, μονάχα κλαίει και τάδακρυά του καρδιά πέφτουν στη γη. Τι έχεις, το ρωτάει ο τσοπάνης και τότε το άγρέλαφον εξηγεί.

Τη πατέρας ιμ' τ' άγελάδ,
τη μάνας ιμ' το χτήνυν
έρθεν ο λύκον κι έφαεν και κλαίει τι λιβάδι

Κλαίει το έλαφι και μαζί και το λιβάδι.

. ΛΥΡ - ΤΡΑΓ

"Ομορφα δίστιχα της άγάπης.

. ΛΥΡ - ΤΡΑΓ

Σόλο λύρα.

. ΛΥΡΑ

Πρίν κλείσωμε την έκπομπή μας σας ανακοινώνουμε, ότι ο ποντιακός θέα-
σος Θεσσαλονίκης μεταβαίνει την έρχομένη Τετάρτη 16 Ιουνίου εις το
Κιλίκις, όπου θα δώση στις 8 και μισή το βράδυ στον κινηματογράφο Κολω-
σαίον ποντιακήν θεατρικήν παράστασιν με το νέον έργον του Στάθη Εύστα-
θιάδη " Ο Φίλπον ". Σκηνοθεσία Μιχάλη Κυνηγόπουλου. Τραγούδι Χρύσανθος,
Λύρα Γιωργούλης. Στην παράσταση θα χορέψουν πόντιοι φοιτηταί ζιπκοφόροι.
Την έρχομένη Τετάρτη βράδυ στο Κιλίκις ποντιακό θέατρο του Στάθη Εύσταθι-
άδη.

. Σ Η Μ Α

Κοντά σας και πάλι την έρχομενη εβδομάδα αυτή την ώρα. Την έκπομπή
αυτή γράφει και επιμελείται ο Στάθης Εύσταθιάδης. Στη λύρα ο Γιωργούλης.

. το σήμα σβήνει